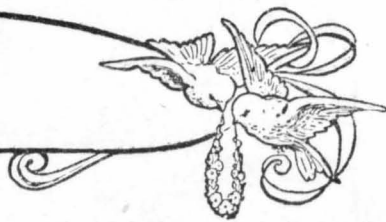

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥΪΛ

Ο ΠΕΙΡΑΤΗΣ ΤΟΥ ΤΑΜΕΣΕΩΣ

(Το πιε ένδιαφέρων άστυνερμικό ένάγνωσμα)

Α.
ΕΝΑ ΜΑΤΣ ΜΠΟΣ

Στις 7 Αύγουστου 1889, κατά τις εφτάμιση τό πρωί, ή δόδο Ουέστ-Φέρου, πού βρίσκειτα στίς δυτικές συνοικίες τού Λονδίνου, κοντά στίς μεγάλες άποθήκες τών έμπορευμάτων, παρουσίαζε άσυνήθιστη όψη. Μιά τεραστία συγκέντρωση είχε σχηματιστεί γύρω σ' ένα δυστυχημένο άνθρωπο, ό όποιος προκαλούσε τή φρίκη και τή συμπόνια και, σέ μερικούς μάλιστα, τά γέλια. Ό άνθρωπος αυτός φαινόταν 25 ώς 30 χρόνων τό πολύ και ήταν ψηλός και καλοκαωμένος. Είχε ώστόσο πρόσωπο πολύ γλυμό, μέ γενειάδα ξανθή, μακρυνά μαλλιά έντελώς άχτένιστα και βλέμμα άπλανές. Τό μόνο ρούχο τού παράδοξου αυτού ύποκειμένου ήταν ένα σκισμένο και βρώμικο παντελόνι, πού έφτανε μόνο ώς τά γόνατα. Τό ύπόλοιπο σώμα τού ήταν έντελώς γυμνό.

— Είνε τύφλα στό μεθύσι! Είμαι μάλιστα βέβαιος πώς ό ταβερνιάρης τού πήρε τά ρούχα, γιατί δέν θάνα νά τόν πληρώση! είτε κάποιος από τό πλήθος, ό όποιος, φαίνεται, είχε πάθει κι' ό ίδιος κάποτε από τού έλεγε.

— Θάνα κανέναν πύθηκος πού ξέφυγε από τό Ζωολογικό Κήπο! είτε άστεινύμένο κάποιον γκαρσόνι τσαροπλαστείου πού στεκόταν στην πρώτη γραμμή τών θεατών κι' ένα ταυί στό κεφάλι.

— Μή λές άνοησίες! τόν δέκονε τότε ένας καλοντυμένος κύριος πού φαινόταν γιά ύπάλληλος. Δέν βλέπετε πώς ό δυστυχημένος είχε τρελλός!...

— Έχετε δίκιο, κύριε! άπάντησε μία σωματώδης γυναίκα πού φορούσε ποδιά πάνω από τά ρούχα της. Ναι, είχε τρελλός ό φτωχός. Έγώ τόν είδα πρώτη και σάς άρχειζομαι ότι δέν έχει λιεί ούτ' ένα ποτηράκι κρασί!...

Οί περιεργοί περιεκύλιωσαν άμέσως τή γυναίκα αυτή κι' άρχισαν νά τής άπειθύνουν ένα πλήθος ερωτήσεων γιά τόν τρόπο μέ τόν όποίο είχε ανακαλύψει τό περιεργό αυτό ύποκειμενο.

— Βρισκόμουν εκεί, στην πόρτα τού μαγαζιού μου, άπάντησε εκείνη δείχνοντας ένα μικρό μανάβικο πού ήταν εκεί κοντά, κι' έτοιμαζόμουν νά ταχτοποιήσω τ' άγγορράκια μου, τίς άγνανάρες μου και τίς φρέσκες πατάτες μου, πού μόλις τίς είχα παραλάβει από τήν Ίρλανδία, όταν έξαφνα άκουσα ένα περιεργό θόρυβο πίσω από τά κοφίνα μου. Νόμισα πώς ήταν κανένα βρωμόσκυλο πού τά σκάλιζε και, γυρίζοντας πίσω, έτοιμάστηκα νά τό διώξω, γιατί δέν ξέρετε πόσες ζημιές μιά κάνουν τά καταραμένα αυτά ζώα!...

«Θά μ' άδειάσει τή γωνιά, βρωμόσκυλο!» φώναξε. Μά έξαφνα τότε, αντί γιά τό σκυλί, είδα μπροστά μου έναν άνθρωπο σωριασμένο κάτω, πού είχε σηκώσει τό κεφάλι του κι' άνασκάλιζε μερικά άπομεινάδια δροσερών λαχανικών, πού τά είχα πετάξει εκεί πέρα!... Γιατί!... Ξέρετε, έγώ δέν θέλω νά έχω στό μαγαζί μου παρά πρώτης τάξεως λαχανικά!... και δέν μοιάζω καθόλου σ' αυτό μέ τή γετονίσσά μου!...

— Άφρησε τίς γετονίσσές σου κατά μέρος, είτε ό κύριος πού φαινόταν σάν ύπάλληλος, κι' έξακολούθησε την ιστορία σου!...

— Λοιπόν, συνέχισε ή μανάβισσα, έπειδή έβλεπα πώς πενούσε ό δυστυχημένος, έτρεξα μέσα στό μαγαζί μου, πήρα μία κόπια γάλα κι' ένα κομμάτι ψωμί και τού τά έδωσα!... «Ω! νά τόν βλέπατε πώς κατάπιε τό γάλα και πώς καταβρόχθισε τό ψωμί!... Κατόπιν, άμα είδα πώς χόρτσσε, τού είπα:

— Φίλε μου, άν σέ δει κανένας άστυφύλακας έτσι, σίγουρα θά σέ κουνάληση στό Τμήμα!... Μά, πρός Θεού, δέν μπορούσε νά ντυθής πού σενά!...»

Τότε έκείνος έκανε ένα μορφασμό και μορμολούισε μερικώς άκατάληπτες λέξεις πού μου φάνηκε πώς έλεγαν: «Τουμπάει!... Τουμπάει!...»

Τή στιγμή όμως άκριβώς πού ή μανάβισσα έπανελάμβανε δυνατά τίς δύο αυτές λέξεις, ό δυστυχημένος τρελλός ούρλιαξε σάν ζώο πού βασανίζεται, έπειτα άρχισε νά τρέμει σύγκομος και σωριάστηκε πάλι καταγής, φωνάζοντας:

— Τουμπάει! Τουμπάει!... Ούρρηχο!... Τό νερό είχε κρυθί!...

— Ένας άστυφύλακας έρχεται! φώναξε κάποιος από τούς παρισταμένους. Άνοιχτε! Άνοιχτε νά περάση!...

Ένας άστυφύλακας πράγματι παρουσιάστηκε.

— Γκόνταμ! είτε προχωρώντας μέσ' από τό πλήθος. Τι θέλετε έδώ!... Τι είχε!... Ένας μεθυσμένος!... Έμπρός!... Διαλυθήτε! Μην πάνετε τό δρόμο!... Μπα, Θεέ μου!... Μά αυτός είναι άλόγυμνος!...

Ό πόλισημα, ό όποιος μέ τό κλόμπ του είχε άνοιξει δρόμο μέσα από τούς παρισταμένους, έσκηψε πάνω από τόν τρελλό, τόν έπιασε από τά χέρια και τόν σκούντηξε δυνατά.

— Έ! τού είτε. Έλα μαζί μου!... Θά σέ πάω νά ξεμεθύσης στό Τμήμα!... Θά μ' άκούσης ή θέλεις νά σου χαιδέσω τή ράχη μέ τό ραβδί μου!...

— Συγγνώμη, κύριε άστυφύλακα, είτε τότε ό κύριος πούχε έξωτερικό ύπαλληλό. Ό άνθρωπος αυτός δέν είχε μεθυσμένος, αλλά ένας δυστυχημένος τρελλός, πού σίγουρα θά ξέφυγε από κάποιο φρενοκομείο!...

— Γκόνταμ! Έκανε ό άστυφύλακας νευριασμένος. Τι άνακατεύετε σεις στη δουλειά μου. Νομίζετε πώς δέν μπορώ νά ξεχωρίσω ένα μεθυσμένο από ένα τρελλό; Δέν χρειάζομαι τίς συμβουλές σας!...

— Άπατώ νά μη κακομεταχειριστήτε τόν άνθρωπο αυτό! φώναξε ό κύριος. Μή τόν τραβάτε έτσι βάνουσα!... Δέν βλέπετε;... Μελάνισος τή χέρι του από τό σφίξιμό σας!... Σάς έπανάλαβάνω ότι ό άνθρωπος αυτός είναι τρελλός!

Ό άστυφύλακας, κατακόκκινος από τήν όργη του, διενθύνθηκε πρός τόν πολίτη μέ κακές διαθέσεις. Τήν ίδια στιγμή όμως ένας ναντικός τύνηλοϋ άναστήματος, ισχνός και μέ ένεργητική φροσιγνωμία, στάθηκε μπροστά στον άστυφύλακα, φράζοντάς του τό δρόμο, και τού είτε μέ τόνο άστυφύλακα!...

— Άκου, άστυφύλακα!... Άν κακομεταχειριστήτε πάλι τό δυστυχημένο αυτόν άνθρωπο, σέ προειδοποιώ ότι θά μετρηθής μαζί μου στις γροθιές και δέν θά ξαναπατήσης έδώ!... Άκουσε;

— Ω! ώ! Έκανε ό άστυφύλακας έξαλλος από τήν όργη του. Αυτό θά τό δοΐμε!

Και, χωρίς νά χάνη καιρό, φόρεσε τίς σιδερένιες γροθιές του κι' έλαβε στάπ επιθετική κατά τό ναυτικό, τού ό τοιού τά ζωορά μάτια είχαν πάρει μία έκφραση γαλήνης και ψυχράς άποφασιστικότητας.

— Παραταγήθε δίολ!... Παραταγήθε!... Θά πυμαχήσουν! φώναξε ένθουσιασμένο τό πλήθος.

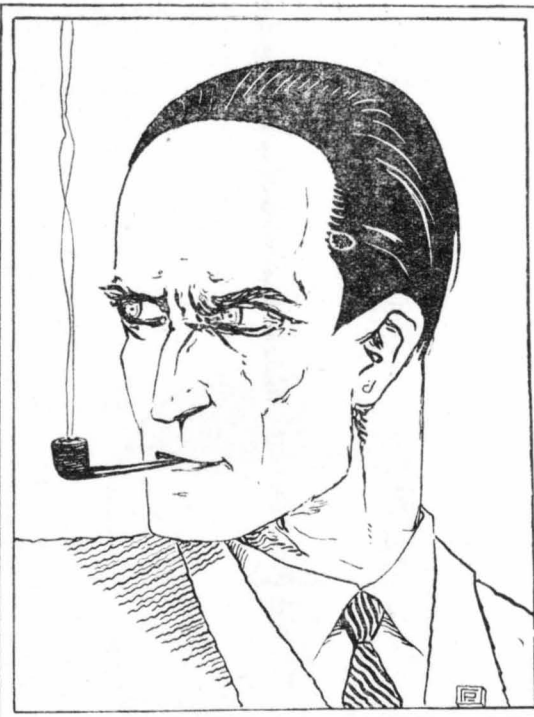
Και, συνθησμένο σέ τέτοιου είδους θεάματα, σχημάτισε σέ μία στιγμή κύκλο γύρω από τούς αντίπαλους.

Όπως δίολ σχεδόν οι Άγγιλο άστυνομικοί, έτσι κι' ό άστυφύλαξ αυτός ήταν άριστος πυμαχος. Έπί πλέον, ήταν μεγάλοςσωμος, μέ πλατείς ώμους, ύγιής και εύροστος κι' είχε γροθιές πελώριες.

Όρμησε λοιπόν κατά τού αντίπαλου του και θέλησε νά τού καταφέρει μία γροθιά, προωρισμένη από συντήρησή τού σαγώνι. Ό ναυτικός όμως πρόλαβε μέ άστραπιαία ταχύτητα τό χτύπημά του, σηκώνοντας σάν άσπίδα τόν άγκώνα του, έπάνω στον όποίο χτύπησε ή γροθιά τού άστυφύλακα.

— Δαίμονα! ούρλιαξε έκείνος. Θά μου τό πληρώσης. Τώρα θά σου δείξω πώς δέν έχασα άδικα τόν καιρό μου, μαθαίνοντας πυμαχία στην άστυνομική σχολή!... Δέν άνέχομαι ένας ξεπότητος σάν κι' έσένα νά!...

Μά ή φράσις του κόπηκε στη μέση κι' έβγαλε μία κρουνη όδύνης.

Ό Σέρλοκ Χόλμς

